

CHARLOTTE LINK

Rossz döntés

Charlotte Link

Rossz döntés

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Die Entscheidung

© 2016 by Blanvalet Verlag,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany

Hungarian translation © Dobosi Beáta

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
DOBOSI BEÁTA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 399 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Franciaország, Goussainville December 7., hétfő

Tényleg pár másodpercbe telt kinyitni az ajtót. Egy meghajlított dróttal, ahogy a bátyja, Borisz évekkkel ezelőtt mutatta neki. Ő még kislány volt akkor, de Borisz már felnőtt, és valószínűleg mindenki, aki tudta, mi a hobbija, lefogadta volna, hogy egy nap szép bűnözői karriert fog befutni: folyton azt gyakorolta, hogyan lehet ajtózárat kinyitni, ablakokat feltörni, és figyelemre méltó képességekre tett szert ezen a téren. De végül megbízható asztalos lett belőle. Soha életében nem szegte meg a törvényt.

Szelina besurrant a szobába, becsukta maga mögött az ajtót, és nekidőlt. Idáig minden a terv szerint ment, és mindenekelőtt teljesen nesztelenül. Ennek ellenére tudta, hogy bármelyik percben lelepleződhet, és akkor vélhetően vége az életének. Ha Szergej és Igor rajtakapja, hogy szökni próbál, halott ember.

A szeme hozzászokott a szobában uralkodó sötéttséghez. Közvetlenül a telekhatáron állt ugyan egy utcai lámpa, de egy fa félig eltakarta. Szelina csak homályosan látta a helyiségben lévő tárgyak körvonalait: íróasztal, polcok, iratszekrény. Taiszija szobája. Taiszija volt a legrosszabb. Szergej és Igor nem félt használni az öklét, de az értelmi szerző mindig Taiszija volt. Tökéletesen hidegfejű, gátlástalan és lelkiismeretlen. Itt a házban ő volt a főnök, és mindenki engedelmeskedett neki.

Szelina egyetlenegyszer tudott futólag belesni Taiszija dolgozószobájába, amikor elment előtte, és az ajtó történetesen nyitva állt. Látta, hogy a ház többi részétől eltérően itt nincs rács az ablakon. A bejárati ajtót több zárral is ellátták, és az ablakokról leszerelték a kilincset. Innen nem volt menekvés, vagy csak rend-

kívül fáradságos, körülményes és zajos. Ezért aztán minden me- nekülő útvonalat elfelejthetett.

Ez a szoba volt az egyetlen esélye, a szoba, ahol Taiszija dolgozott... Taiszija nyilván nem szerette a rácsokat és a leszerelt kilincseket. Valószínűleg időnként friss levegőt akart beengedni. Cserébe viszont gondosan zárta az ajtót, és mindig kivette a kulcsot a zárból. Vélhetően magánál hordta.

De most lefeküdt aludni. A többi lány elment, Szergej és Igor meg a konyha melletti kis helyiségben kártyáztott. Szelina tudta, hogy szigorúan tilos alkoholt fogyasztaniuk, ezért nem is remélte, hogy lassúak lesznek, vagy elveszítik az éberségüket és a cselekvőképességüket. Teljesen józanok voltak, és veszélyesek, mint egy harci kutya. Ha valamelyiküknek eszébe jut megnézni, mit csinál...

A gondolatától kiverte a víz. Erre a lehetőségre most gondolnia sem volt szabad, mert akkor inába száll a bátorsága, pánikba esik, és egészen biztosan végzetes hibát követ el.

A drótot még mindig a kezében szorongatta, de aztán lehajolt, és bedugta a szekrény alá. Meg fogják találni, de nem számít. Ha már árkon-bokron túl lesz, nyugodtan megtudhatják, hogyan csinálta. A drótot egy fűzőből szedte ki, miután végtelen türelemmel felfejtette a varrást a körmével. A lányoknak még körömrészelő sem állt a rendelkezésükre, ollóról már nem is szólva, és a hajcsatokat is le kellett adniuk, amikor a házban voltak. Csaknem lehetetlen volt bármilyen szerszámhoz hozzájutni.

De Szelinának sikerült.

Mert ravasz volt. És persze mert volt segítségé.

A farmerja zsebében ott lapult a mobiltelefon. Csodával határos módon idáig sikerült minden ellenőrzésen átcsempésznie. Biztosan azért, mert nem régóta volt itt, és még nem kutatták át a szobáját. A szoba átkutatására a tapasztalata szerint minden előzetes figyelmeztetés nélkül került sor, és ilyenkor egyetlen tárgy sem maradt a helyén. Minden repedést, minden szegletet, minden fiókot tüzetesen átnéztek. A legrosszabbak azonban

a motozások voltak, amelyeket Taiszija személyesen végzett. Szelinát a rosszullét kerülgette a gondolattól, hogy az a visszasztító nőszemély minden egyes testnyílását megvizsgálhatja. Attól függetlenül is, hogy ez esetben a telefon is előkerült volna, és elképzelni sem merte, mi várt volna rá. Akkor a segítője is lebukik. Már csak ezért is fontos volt, hogy minden simán menjen. Szelina pontosan tudta, hogy csupán ez az egy lehetősége van. Vagy sikerül, vagy nem lesz még egy esélye.

Végre újra meg mert mozdulni. Átosont a helyiségen, és nagyon figyelt, hogy ne menjen neki semminek. Semmit sem szabad felborítania, nem tolhatja odébb a székeket, semmit sem verhet le, semmit sem mozdíthat el a helyéről. Hirtelen belehasított a gondolat, hogy fogalma sincs, szereltek-e riasztót az ablakra, és a réműlettől földbe gyökerezett a lába. De ezt sehogy sem derítheti ki, kockáztatnia kell. Vagy feladja az egészszet, és visszاسlisszol a szobájába. De ettől legalább annyira félt, mint az útja folytatásától. Óriási szerencse, hogy észrevétlenül eljutott idáig a két lépcsőn és a folyosón át. Egyáltalán nem biztos, hogy másodszorra is sikerülne, mert Szergej és Igor rendszertelen időközönként ellenőrző körutakat tart a házban. Bármikor beléjük futhat, és akkor isten kegyelmezzen neki.

Jól van, meg kell kockáztatnia a riasztót. Lehet, hogy akkor is kijuthat a szabadba, és eltűnhet a sötétben. Ekkor furcsa zajt hallott, és rögtön meg is állapította, hogy összekoccan a foga. Eddig nem is tudta, hogy a *vacog a foga* szófordulat nem képletesen értendő, hanem valós fizikai jelenséget takar. Ha belegondolt, tudta, hogy teljes örültséget csinál, és nagy a valószínűsége, hogy nem éli túl ezt az éjszakát.

Elhaladt az íróasztal mellett, amelyen lecsukva ott feküdt Taiszija laptopja. Elég kicsi volt. Mielőtt még végiggondolhatta volna, felkapta. Magával viszi. Ki tudja, mi van rajta. Elsősorban a menekülésre, a túlélésre és a kiszabadulásra koncentrált, de a vegyítésztá túlélési ösztön mögött megbújít még egy gondolat: felelősségre kell vonni ezeket az embereket. Valamikor. Valahogyan.

Mire elérte az ablakot, már hangosan fújtatva vette a levegőt. Onnantól, hogy kinyitotta az ajtót, mostanáig legfeljebb három perc telt el, de Szelinának az volt az érzése, mintha egy kimerítő, fáradságos, végtelen túra állna mögötte. Folyt róla a víz, a vastag pulóvere a testéhez tapadt. Egyszerre érezte magát teljesen ébernek, felvillanyozottnak és halálosan fáradtnak. Az összeomlás szélén állt. Ugyanakkor az összeomlás volt az utolsó, amit megengedhetett magának.

Megfogta a kilincset, és óvatosan elkezdte elfordítani. Minden pillanatban azt várta, hogy megszólal a riasztó éles hangja, de a helyiség csendes maradt. Teljesen elfordította a kilincset.

Még mindig csend volt.

Az ablak kinyílt.

Hideg, párás levegő áramlott a szobába. Szelina mélyen belélegezte. Mióta nem járt kint? Mióta nem lélegzett be mást, mint a ház állott, fojtogató levegőjét? Bár itt, Párizs elővárosának lezárt ipartelepén csak kevés fa és bokor akadt, pázsit meg még annyi se, érezte a földek, a túlevelek, az erdők és a fák szagát. Könnyek szöktek a szemébe, amikor fájdalmas heveséggel megrohanták az emlékek: a szüleivel megtett gyerekkori séták emlékei. Szarkóval, a barátjával is nagyokat sétáltak vasárnaponként a kutyával. Az erdőben ugyanolyan szag volt, mint most itt, és az eget a fejük felett át- meg átszöttek a faágak.

Miért nem becsülte meg jobban Szarkót és a félénk szerelmét? Szemrebbenés nélkül eldobta magától.

Ne bőgj!, szólt rá magára. *Ne most!*

Felmászott a párkányra, és lenézett. A szoba a magassföldszinten volt, de nem kellett túl nagyot ugrania. Ügyesen kell földet érnie, nem szabad, hogy kificamodjon vagy megránduljon a lába, mert most minden azon múlik, milyen gyorsan tud majd elfutni. Egy pillanatra fontolóra vette, hogy mégis itt hagyja a laptopot, mert csak akadályozza az ugrásban, de aztán elvetette az ötletet.

Ugrott. Puha földön landolt, mégis az volt a benyomása, hogy

nagy zajt csapott. Tíz kilométeres körzetben biztosan mindenki meghallotta, hogy egy nő kiugrott egy ablakon. Csakhogy tíz kilométeres körzetben nem volt senki, kivéve Igor, Szergej és Taisziját a házban. Más nem lakott errefelé. Üresen álló boltok, elhagyott autószerelő műhelyek, egy be nem fejezett bevásárlóközpont. Más semmi. A szörnyűséges, novemberi terrortámadás miatt még mindig sok rendőr és katona járta Párizs utcáit, legalábbis Szelinának ezt mondták, de idekint ebből semmit sem lehetett érzékelni.

Ha Szergej és Igor itt végez vele, senki sem fogja meghallani.

A házból egy hang sem szűrődött ki. Még mindig nem vették észre.

Szelina átfutott a kerten, és átmászott a kerítésen, amely szerencsére nem jelentett komoly akadályt. Hátrapillantott: minden sötét.

Nemrég eshetett, mert az utca vizes volt. Koromfekete és csillogó. Beragyogtak az utcai lámpák, az a pár, amelyik még világított.

Betéve tudta az utat: végig az utcán, majd az első elágazásnál balra. Pár száz méter után eléri a félkész bevásárlóközpontot. A parkolóban várnak rá. Így beszélték meg. Hogy valaki vár rá autóval. Csak imádkozhatott érte, hogy az illető időben megérkezzen, mert ő és az autója jelentette Szelinának az egyetlen reményt.

Futásnak eredt.

Ma már tudom, hogy az anyám még fiatal korában kezdett el inni, de akkor húzott bele igazán, amikor az apám elhagyott minket. Hétéves voltam, ezért sok mindent nem értettem, de így visszatekintve azt mondanám, hogy ekkor kezdődött el úgy istenigazából a dolog. Vacsoránál mindig állt egy üveg bor az asztalon, és még azelőtt elfogyott, hogy lefeküdtem volna. Fogalmam sem volt, mi az az alkohol. Csak azt tudtam, hogy a palack tartalma bűdös, ezért furcsállottam, hogy az anyám annyira odavan érte. Vacsora után az üveggel meg a pohárral áttelepedett a tévé elé, és gyorsan elaludt. Néha felriadt, töltött magának, és ivott tovább. Régebben nem nyomta el ilyen hamar az álmom. Ebből arra következtettem, hogy a bortól elfárad, akármi van is benne.

Mivel sosem szedte le az asztalt, ez a feladat rám hárult. Idővel egyre gyorsabban ment, mert már nem igazán volt mit leszedni. Az anyám nem főzött, és nem is igen vásárolt. Gyakran azt a meglehetősen száraz fél bagettet ettük meg vacsorára, ami reggeliről maradt. Ha szerencsém volt, akadt hozzá sajt is. De gyakran csak vaj.

Mivel az iskolában ebédeltem, esténként beértem ezzel a szerény vacsorával. Mégis hiányoztak a régi idők. Az anyám kiválóan főzött. Esténként szépen megerített a nappaliban, és gyertyát gyújtott. Az apám pedig mindig örült nekünk, amikor hazajött a munkából. Főleg nekem. Részletesen tudni akarta, mi történt aznap az óvodában, mit csináltam. Tudta a többi gyerek nevét, és amikor elmeséltem, hogy összevesztem a barátnőmmel, Bernadette-tel, másnap is emlékezett rá, és megkérdezte, kibékültünk-e már.

Általános iskolában is Bernadette-tel barátkoztam, bár mindennap összevesztünk, de az anyámat ez nem érdekelte. Ha vacsora közben mesélni kezdtem, azt mondta:

– Istenem, Nathalie, mindig a régi nóta! Mindig ugyanaz. Mikor nőtök már fel?

Aztán ivott pár korty Grand Marnier-t. Ez a ragacsos, édes, meglehetősen erős likőr lett a kedvence. Egy idő után üvegessé vált tőle a szeme, és homályossá a tekintete. Akkor már egyáltalán nem lehetett hozzá szólni, minden témát rövidre zárt, amit csak felvettem. Ebből megtanultam, hogy a fontos dolgokat a vacsora elején mondjam el, amikor még szót lehet érteni vele. Például ha osztálykirándulásra vagy új füzetre kellett pénz, vagy ha alá kellett írnia valamit.

Metzben, Lotaringia fővárosában éltünk. Elég közel a német határhoz, ezért sok helyi dolgozott Németországban, és beszélt németül. Amikor másodikban nyelvet kellett választanunk, én a németet választottam. Az apám is ezt tanácsolta. Aztán nem sokkal később elhagyott minket.

A szüleim nem veszekedtek, legalábbis én nem hallottam, ezért nem láttam előre a válást. Később megtudtam, hogy már sok minden nem működött közöttük, csak én olyan naív voltam, hogy nem vontam le a megfelelő következtetéseket. Tetszett, hogy az anyám minden vacsorát olyan ünnepélyessé tett, és teljesen természetesnek vettem, hogy előtte átöltözött: csinos ruhát, elegáns harisnyát és magas sarkú cipőt vett. Gondosan kifestette magát, és parfümöt fújt a nyakára. Irigyeltem a szép ruháit, és nem láttam a kétségbeesését: azért öltözött ki, hogy felkeltse egy férfi érdeklődését, aki már rég nem érdeklődik iránta. Később, tizenhárom vagy tizennégy éves koromban elmesélte, hogy az apám már akkor megcsalta, amikor terhes volt velem. Ha őt hallgatta az ember, az az érzése támadt, hogy az apám füvel-fával kikezdett. Az anyám valószínűleg kiszínezte kicsit a dolgot, de a gyanúja minden bizonnyal sokszor beigazolódott. Az apám nagyon jóképű és sármos volt, és azt, amit én olyan sokra tartottam benne, mások-

kal szemben is bevetette: érdeklődő, figyelmes, jókedvű és szeretetre méltó volt. Természetesen főleg a nőkkel.

Osztályvezetőként dolgozott egy alsóneműt gyártó cégnél. Milyen ironikus! Az anyám a legfinomabb fehérneműket kapta tőle, ami egy vasába sem került, de semmire sem ment vele.

Amikor az anyám alkoholproblémái súlyosbodtak, még nem sejtettem, hogy ez tönkre fogja tenni őt és kettőnk kapcsolatát. Csak egy szomorú kislány voltam, aki elveszítette az apukáját.

- De hová? - kérdeztem könnyek között, amikor az anyám bejelentette, hogy az apám elment, és sosem jön vissza.

Az arca falféher volt, a kezében egy poharat tartott. Már harmadszor töltötte tele Grand Marnier-vel, amelyet aztán fel is hajtott.

- Azt a másikat választotta - mondta. - Végérvényesen.

Az apámnak egy ideje már nem voltak afférfjai, mert sokkal nagyobb katasztrófa következett be: beleszeretett valakibe.

- És ki az? - kérdeztem.

- Egy fehérneműmodell - felelte az anyám, és megint töltött. - Húszéves.

Nekem hétévesen a húsz pont olyan öregnek tűnt, mint a negyven vagy az ötven. Nem fért a fejembe, miért hagyott el minket az apám azért a nőért.

- De meglátogat még bennünket?

- Ūristen, Nathalie, ez meg milyen kérdés? - háborodott fel az anyám, majd kiitta a poharát, és újra az üvegért nyúlt.

Ennek a késő nyári délutánnak 2002-ben az lett a vége, hogy korán ágyba támolygott, és elaludt.

Az apámat soha többé nem láttam. Párizsba költözött azzal a húszéves fehérneműmodelllel. Rendszeresen utalt nekünk pénzt.

De ezen túlmenően megszűntünk számára létezni.

Bulgária, Szófia

2015. november

1

Szófia rosszabb volt Plovdivnál, pedig itt mindennek jól kellett volna alakulnia. Kiril azt hitte, a fővárosban ő is talál munkát, ahogy a barátja, Dano, aki már majdnem egy éve eljött Plovdivból. Kettejük közül mindig is Dano volt a bátrabb és az éllelme-sebb, Kiril pedig a habozó és a határozatlan. Dano azonnal talált állást a reptéren, és sokat áradozott a szófiai életről.

– Itt tényleg minden sokkal jobb! Itt van esélye az embernek. Szánd végre rá magad!

És amikor a helyzet Plovdivban tarthatatlanná vált, Kiril nekidurálta magát. A városszéli kis kertészet, ahol évekig dolgozott, bezárt, és ő utcára került. Minden kísérlete, hogy új munkát találjon, csődöt mondott. Kilenc hónap után már nem járt neki a munkanélküli-segély, és a családi pótlékból alig tudtak megélni Ivanával, a feleségével meg az öt gyerekükkel. Ekkor már háromhavi lakbérrel el voltak maradva, és a főbérlő azzal fenyegetőzött, hogy kiteszi őket.

Ivana reggeltől estig sírt.

– Nem akarok Sztolipinovóba költözni, Kiril. Úgy félek! Nem akarok odamenni!

Sztolipinovo a város szegénynegyede volt. Ezzel fenyegették a gyerekeket, ha nem tanultak rendesen az iskolában. Aki ideke-rült, teljesen lecsúszott. Szürke, ütött-kopott, lepusztult bádog-viskók. Nyirkos, mocskos, jéghideg lakások. Szeméthegek az utcákon. Felügyelet nélkül hagyott gyerekek bandái, akikről senki sem tudta, van-e otthonuk, vagy már régóta a szabad ég alatt alszanak. Sovány, lompos, beteg kutyák, akik kétségbeeset-ten kutatnak élelem után. Bűz. Kosz. Vigasztalanság.

Sztolipinovót újra meg újra felkeresték a nyugati újságírók. Lefényképezték és dokumentálták a nyomort. Kiril el tudta képzelni, milyen undorral nézik a német, francia, angol gazdagok ezeket a felvételeket. Bulgária Európa szegényháza. Aki nem hiszi, jöjjön el ide!

Ha felmondják az albérletüket, a következő állomás Sztolipinovo lett volna, ezért Kiril mindent egy lapra tett fel. Elhessegette a szokásos fenntartásait meg félelmeit, és családotul Szófiába költözött. Ha Dano megcsinálta, neki is sikerülni fog. Dano adott neki kölcsön, és kezességet vállalt érte, így kaptak lakást annak ellenére, hogy Kirilnek még nem volt állása. A lakás egy olyan emeletes ház legfelső szintjén volt, amely Kiril szemében úgy nézett ki, mintha valaki csúf cipősdobozokat hajigált volna egymás tetejére. Valahogy az egész épület ferdének tűnt. Lehet, hogy nem volt az, de úgy nézett ki.

A lakás aprócska volt, két szoba hét embernek. Az összes gyerek egy helyiségben aludt, Kiril és Ivana pedig éjszakára kihúzta a kanapét a nappaliban. Volt még egy kis konyha, ahová nem fértek be mindnyájan egyszerre. Két turnusban étkeztek. Ivana egyébként sem tudott sok mindent az asztalra tenni.

Kiril tudta, hogy nyáron a gyerekek az idő nagy részében odakint csatangolnak majd, és akkor kissé elviselhetőbb lesz idebent az élet. De most november vége volt, még nem esett le ugyan a hó, viszont napról napra hidegebb lett. Kemény, fagyos tél állt előttük, amely egészen márciusig elhúzódik majd.

És Kirilnek még mindig nem volt munkája.

Az utóbbi hetekben észrevette, hogy Dano eddig barátságos hangneme megváltozott. Tényleg sokat segített nekik, de mivel a helyzet hónapok óta nem javult, kezdte elveszíteni a türelmét. Kiril kénytelen volt folyton pénzt kunyerálni tőle lakbérre és ételre. Ráadásul a gyerekeknek sürgősen új csizmára lett volna szükségük a télre, de ő már nem mert kérni. Dano ugyanis arra

célozgatott, hogy a tartozása kezd túl nagy mértéket ölteni, és kételkedik benne, meg tudja-e egyáltalán adni valaha.

– Ajándékba mégsem adhatom – mondta.

– Tudom – felelte Kiril kétségbeesetten. – De rohadt egy helyzet ez! Lejárom a lábam, mégsem találok munkát.

Egy kocsmában ültek. Már besötétedett, kint hideg volt, és szél, bent meleg és zsúfoltság. Cigarettafüst, izzadság és alkohol szaga terjengett. Az emberek jöttek-mentek, időnként behoztak egy kis friss levegőt, és ilyenkor Kiril hálósan fellelegzett. Fájt a feje, és reggeli óta nem evett. Múlt éjszaka alig aludt, mert Ivana óránként elsírta magát. Kiril semmivel sem tudta megvigasztalni, csak azt hajtogatta:

– Kérek megint Danótól. Biztos segít.

Ezért ült most itt. Fel akart menni Danóhoz, de a barátjának kocsmázni volt kedve. Kiril persze habozott, de Dano azt mondta:

– Meghívlak! Gyere!

Kiril már az első kortytól szédülni kezdett. Szüksége lett volna valami szilárd táplálékra, de nem mert kérni. A szomszédos asztalnál egy férfi valami egytálélt kanalizott, amelynek illata kis híján könnyeket csalt Kiril szemébe.

Borzasztóan éhes volt.

– Figyelj, Dano, tudom, hogy már sokat segítettél nekünk, de pillanatnyilag... egyszerűen nem megy tovább. Nem tudom kifizetni a novemberi lakbért. Már ennivalót is alig tudok venni. Ivana kisírja a szemét. A gyerekek az üres tányért kapargatják, és nagy szemmel bámulnak rám, de én csak minimális ennivalót tudok eléjük tenni. Mind folyton beteg, mert túl vékony ruhákban járnak. Nem tudom, mi lesz, ha kikapcsolják a fűtést. Már egyáltalán nem tudok semmit. A végünket járjuk. A vége-met járom.

Ekkor eleredtek a könnyei. Reménytelen, már-már gyerekes mozdulattal letörölte őket. *Ne böggj! Csak ne böggj!* Sejtette, hogy ezzel nem együttérzést vált ki Danóból, hanem csak felbosszantja.

– Túl sok gyereked van – mondta Dano.

Kiril alázatosan bólintott, bár igazságtalannak és teljességgel szükségtelennek érezte a megjegyzést.

– Évekig dolgoztam a kertészetben. Isten a tudója, nem ke-restem valami sokat, de valahogy mindig kijöttünk. Öt gyerekkel is.

– Igen, de nem lehet egyik gyereket a másik után a világra szülni, abban a reményben, hogy az ember mindig jól fog keresni, és el tudja tartani őket – mondta Dano. – A családi pótlék lópikulára sem elég. – Neki se gyereke, se felesége nem volt, ami persze nagyban megkönnyítette az életét.

Ugyanakkor nyughatalanná és magányossá is tette, gondolta Kiril, de ezt megtartotta magának.

– Ezt már nem tudom visszacsinálni – mondta inkább, és idegesen felnevetett, mert ez tényleg abszurd ötlet volt.

Dano nagyot sóhajtott, aztán ivott egy korty sört, letette a poharat, és szúrós szemmel a barátjára nézett.

– Ez így nem mehet tovább, Kiril. Nem tudok többet segíteni. Gyakorlatilag hónapok óta eltartok egy hétfős családot, és semmi esély rá, hogy ennek valaha vége szakad. Komolyan mondom, és te is tudod, hogy ez eléggé próbára teszi a barátságunkat.

– Csak a telet kell kihúznunk valahogy, Dano. Télen sokkal nehezebb munkát találni. Ha jön a tavasz...

– Jaj, fejezd már be! Ne áltasd magad! Mikor is jöttetek Szófiába? Áprilisban! A tavasz közepén! És nem találtál melót. Egész nyáron. Most ősz van. És azt hiszed, jövő tavasszal majd minden más lesz? Ne legyél már ilyen naiv, Kiril, basszus!

– De hát te beszéltél rá, hogy jöjjenek ide! Azt mondtad, hogy...

– Szóval én vagyok a hibás? Azok után, amiket értetek tettem? Hogyan éltetek Plovdivban? Ott már nem volt jövőtök. Szófia új esélyt jelentett, nem többet. És te történetesen nem vagy valami jó az esélyek kihasználásában.

– De hát mindent megteszek! Én...

– Az egyik munkatársam múltkor mondott valami érdekeset – szakította félbe Dano. – Valami nagyon érdekeset. Egy

szempillantás alatt több ezer eurót keresett. Hangsúlyozom: eurót, nem levát!

Kiril reményvesztetten meredt a barátjára. A bolgárok havi átlagjövedelme átszámítva háromszáz euró körül van. Több ezer eurót csak a mesében lehet keresni. Egy rossz mesében. Mert tisztességesen biztosan nem.

Dano suttogóra fogta a hangját, ami valójában sürgősségi volt. A helyiségben akkora hangzavar uralkodott, hogy az ember a saját szavát is alig értette, nemhogy azt, ami a szomszédos asztalnál hangzott el.

– Adj esélyt a gyerekeidnek! – mondta Dano. – Legalább az egyiküknek.

Kirilnek fogalma sem volt róla, mire gondol.

2

A nőt Vjarának hívták. Bizalomgerjesztő és tekintélyt parancsoló volt. Egyáltalán nem ellenszenves. A hangja kellemes, az arca szép és okos. Elegáns, szürkés-kék kosztümöt viselt, amelyet biztosan divattervező tervezett, és nem egy olyan áruházban vásárolt, ahol Ivana szokott. Jó modorról tett tanúbizonyságot: a vizes csizmáját kérés nélkül levette az ajtóban, majd elővarázsolt a kézitáskájából egy színben a kosztüméhez illő velúrcipőt, amelyet karcú lábára húzott. Most a nappaliban ült a lestrapált kanapén, amelyen Kiril és Ivana szokott aludni. A kávéscsészéjét két kézzel tartotta, hogy melegítse. A szobában ugyanis nagyon hideg volt.

Vjarát Dano munkatársa küldte el hozzájuk. Kiril napokig vívódott a dolgon, és meghányta-vetette Ivanával is, mielőtt beleegyezett a találkozóra. A december már a küszöbön állt, még mindig nem havazott, de a levegő hideg és párás volt. A főbérlő küldött nekik egy fenyegető hangú felszólítást. A fűtést a laktérhátalék miatt kikapcsolták.

A helyzetük aligha lehetett volna kétségbeejtőbb és kilátástalanabb.

– Szóval a lányukról, Ninkáról van szó – mondta Vjara. – Ha jól tudom, tizenhét éves.

– Igen – felelte Kiril.

Ivana egy szót sem szólt. Olyan áthatóan bámulta a szép, idegen nőt, mintha a veséjébe akarna látni, hogy minden gondolatát és érzését kifürkéssze.

– Láthatnám? – kérdezte Vjara.

Kiril felállt, átment a másik szobába, és Ninkával tért vissza, aki erre várt. Amennyire tudta, kicsinosította magát: kissé viseltes, de az alakját jól kiemelő, fehér csipkegalléros és csipkemandzsettás fekete pamutruhát viselt, testszínű harisnyát, és ettől kissé elütő barna balettcipőt, amelynek meg volt kopva az orra. Frissen mosott, szőke haja csaknem a karcsú derekáig ért. Sötét szemével egyszerre félénken és reménykedve nézett Vjarára. A nő felállt, és kezét nyújtott neki.

– Jó napot, Ninka! Vjara vagyok.

Ninka szégyellősen mosolygott.

– Jó napot!

Vjara Kirilhez fordult.

– A lányuk gyönyörű. Igazán vétek lenne, ha...

– Igen? – kérdezte Ivana.

– ...ha nem használná ki ezt. Egy ilyen arcért a kozmetikai és ruhaipari cégek vagyontokat fizetnek. Van benne valami különleges. Jól tették, hogy hozzám fordultak.

– A barátom... Dano... azt mondta, hogy maga az egyik legnagyobb európai modellügynökség vezetője.

– Így van. Rómában van a székhelyünk. De sokat vagyok Bulgáriában, a hazámban. Mert itt gyönyörű lányok vannak. Ugyanakkor meg kell mondanom – megint végigmérte Ninkát –, ilyen szép lányt már rég nem láttam.

Ninka azt sem tudta, hová nézzen. Ivana ráhunyorított, mire a lány megkönnyebbülten elhagyta a szobát. Égett az arca. Fotó-

modell! Amióta a szülei beszámoltak neki erről a lehetőségről, úgy érezte, álmodik.

– Okos is – jegyezte meg Kiril, amikor újra magukra maradtak Vjarával. – És becsvágyó.

– Értem – mondta a nő. – És mivel ilyen okos és becsvágyó, maguk meg szeretnék adni neki egy jobb élet lehetőségét.

– Igen. Biztos vagyok benne, hogy sokra fogja vinni. Csak... itt elég rosszak a feltételek az induláshoz.

– Bocsásson meg, hogy ilyen szókimondó vagyok – kezdte Vjara –, de itt egyáltalán nem adottak a feltételek az induláshoz. Az alapján, amit a barátja kollégája mondott... – Köhécselni kezdett, visszaült a kanapéra, és gyorsan felkapta a kávéscsészéjét, az egyetlen olyan tárgyat a szobában, ami némi meleget árasztott.

– Igen – felelte Kiril. Mi értelme lenne fenntartani a látszatot? – Pillanatnyilag teljesen le vagyunk égve. Fogalmunk sincs, hogyan tovább. Már egyáltalán nem tudok gondoskodni a gyerekeimről, a feleségemről és magamról. Nem látok kiutat.

Nyelnie kellett egyet, mert megint könnyek szöktek a szemébe. Annyira ki volt merülve idegileg, hogy valóságos bőgőmasinává változott.

– Nem látok kiutat – ismételte meg –, leszámítva, hogy...

– Jó döntést hozott – mondta Vjara gyengéden. – Megértem, hogy ez nem könnyű lépés. De ezzel biztos és sikeres jövőt ad a lánya kezébe. És így a többi gyerekük is jobb helyzetbe kerül.

Ivana beleszólt a beszélgetésbe:

– És biztos, hogy jó sora lesz? Tudja, még csak tizenhét éves, sosem volt távol az otthonától. Még barátja sem volt. Sok szempontból még... gyerek.

– Nagyon vigyázunk a lányokra – mondta Vjara lány hangon. – Azt akarjuk, hogy nagy karriert fussanak be. Modellként vagy talán színésznőként. Úgy vigyázunk rájuk, mint a szemünk fényére.

– Dano azt mondta... hogy a kollégájának a lánya nemrég

utazott Nyugatra. Így szerzett tudomást a maguk ügynökségéről. Tudja, hogy van az a lány?

– Kitűnően, természetesen. Minden lányunk kitűnően érzi magát.

– Meglátogathatjuk majd Ninkát?

Vjara most először hezitált.

– Ezt majd később megbeszéljük – mondta aztán. – Az a legfontosabb, hogy Ninka beilleszkedjen az új életébe. Be lesz osztva az ideje, ma Milánó, holnap London, holnapután Róma vagy Párizs. Nem sok szabadideje marad. De szeretni fogja ezt az életet, ezt megígérhetem. Mind szeretik.

– Istenem, tiszta szívemből ezt kívánom neki – mondta Kiril áhítatosan.

Kínos csend ereszkedett a szobára. A hallgatás szemérmes várakozással telt meg.

Vjara tudta, mit nem mernek kimondani a szülők. Azt, amittől ez az egész olyan iszonyatos volt, de pillanatnyi helyzetükben nem tekinthettek el tőle.

– Háromezer euró – közölte. – A fele a maguké, a másik fele a lányuké.

Végre kimondatott. Kiril azon kapta magát, hogy visszatartotta a lélegzetét. Ivanára pillantott. Ezeröttszáz euró elképzelhetetlenül sok pénz volt. Ezeröttszáz euró azt jelenti, hogy nyárig ki tudják fizetni a lakbért. Tudnak fűteni. Meleg ruhákat vehetnek az itthon maradó gyerekeknek. Nem lesz gond rendes, egészséges ételt tenni az asztalra. Kiril nyugodt szívvel mehet állást keresni. A helyzetük egyszeriben megoldódik, mégpedig úgy, ahogy arról álmodni sem mertek.

És ezért eladjuk a lányunkat.

Ez a mondat is a levegőben lógott. Szinte fülsiketítő volt, pedig senki sem ejtette ki a szavakat. Még Vjara is hallotta.

– A pénzt előlegként kapják a lányuk munkájáért. Egy szempillantás alatt ledolgozza. Neki azért adunk előleget, hogy ne teljesen nincstelenül utazzon Nyugatra, a maguk része pedig an-

nak elismerésüül szolgál, hogy felnevelték a lányukat. Mi később kapjuk meg a jutalékunkat. Legyenek teljesen nyugodtak, nincs benne semmi törvénytelen! Azt mi sem akarjuk.

Kiril, aki eddig visszafojtotta a lélegzetét, kifújta a levegőt. A látogatójuk megnyugtató dolgot mondott. *Nincs benne semmi törvénytelen.* Ebbe a mondatba bele lehet kapaszkodni.

A nap folyamán először – igazából hetek óta először – Kiril apró mosolyra húzta a száját. *Na látod,* mondta a pillantása, amelyet a nejeére vetett, *Dano ezt is elintézte nekünk.* Ez teljesen komoly. Megbízhatunk ezekben az emberekben.

Bár Ivana nem viszonzta a mosolyát, a szemében új keletű remény csillogott. A remény, hogy helyesen cselekednek.

– A lányok autóval mennek Nyugatra – folytatta Vjara. – Holnaputánra rendeltem sofőrt. Innentől minden nagyon gyorsan fog történni.

– Ilyen hamar? – kérdezte Ivana ijedten. – Még karácsony előtt?

– Karácsonyra majd gyönyörű ajándécsomagot küld maguknak – felelte Vjara mosolyogva.

Kiril Ivana vállára tette a kezét.

– Igaza van. Attól csak nehezebb lesz, ha halogatjuk.

– De... ilyen hamar...

Kiril megtartotta magának a megjegyzést, hogy jövő héten utcára kerülhetnek, ha nem rendezik haladéktalanul a lakbért. Mert ezt Ivana is tudta. A főbérő levele egyértelmű volt, és ez adta meg Ivanának a végső lökést, hogy hajlandó legyen találkozni Vjarával.

– Ninka annál hamarabb menekül meg ettől a hidegtől – folytatta Kiril –, és kezd új, jobb életet.

Ivana bólintott. Felállt, és kiment a szobából. Kiril a rázkódó vállán látta, hogy sír.

– Az anyáknak mindig nehéz – mondta Vjara együttérzően. *Az apáknak is,* gondolta Kiril.

– Helyesen cselekszünk, ugye? – kérdezte félénken.

– Ebben biztos lehet – felelte Vjara.